

(Данас, 9.4.2010)



О ОТАЏБИНИ

„...Па шта ако сам био члан Савеза, такво време било. Ја млад, најбољи ђак наше гимназије, вуковац од првог основне, двапут ударник на радним акцијама, радио-аматер, председник фото-секције, млади горан, спортиста... Примеран омладинац у сваком погледу. Када сам оно победио на међуопштинском пинг-понг турниру у Даросави, Среја Вратило, наш наставник фискултуре, предложио ме за Партију. И примили ме.

Ја сам, онда, био Југословен сто посто, моја домовина била је Југославија, она „од Вардара па до Триглава“. И у Београду, кад сам отишао на студије, одмах сам се повезао и укључио у све партијске активности на Универзитету. Као такав, обишао сам све универзитетске центре у земљи, узимао учешће на многим семинарима и конференцијама по најлепшим туристичким местима, дружио се са колегама и колегиницама из свих наших рапублика и покрајина, чувао братство и јединство као зеницу ока свог...

А онда је почело...

И, док дланом о длан, преко ноћи, ја више нисам био члан Савеза комуниста, него члан СПС-а, а моја домовина је постала Отаџбина...”

О БУКУЉИ

„... Па шта ако сам прешао у СПО, многи су тих година хрлили под Вуков барјак. Ко је само једном прочитао 'Књигу о Милитину' тај је знао где му је место.

Као социјалиста био сам некако скрајнут – у СПС нагрнули јајаре-газиместанци, овамо су ме примили раширених руку. Одмах сам преузео руковођење Општинским одбором и СПО је почео незадрживо да се шири у нашој вароши и по околним селима. Убрзо сам кооптиран у Главни одбор. Одмах сам се бацио на посао. Повише Буковика је, на Јанаћковим ливадама, направљен камп за егзерцир Гарде, Белих орлова, Сивих соколова и осталих патриотских формација. Редовно сам организовао спонтана окупљања по целој Шумадији, масовне одласке у Београд на митинге странке, а још се памте колоне аутобуса и аутомобила које сам лично водио на Равну гору.

И ту настаје проблем. Баш због 'Књиге о Милутину' и нашег доприноса националном освешћењу, намеравао сам да један такав сабор организујем на Букуљи. Плашећи се ваљда нашег преузимања примата, мене оптуже за ратно профитерство и богаћење и то због чега? Због две пишљиве пекаре, шест омањих локала – три у Београду, три у нашем тржном центру, два у Тополи, због четири пумпе и само једног супермаркета. Хотелче ми нису рачунали, ни кућу у Кумодражу.

Увредим се, тражим разговор с Даном, ништа. Наљутим се и пређем у ДСС, али кратко.“

О ШЉИВИ

„... Па шта ако сам после прешао код Веље? Народски човек, прави српски домаћин. Импонује! Кад га видиш одмах знаш на чему си – на наплатној рампи, на Железници или на траси до Пожеге. Зна ти он нашег човека у душу...

Код Коштунице ми се није свидело, много тртомудају, брате. А и један њихов главоња почео да се распитује за ово мало моје сиротиње. Пази богати! Пазарио ја два нова стана на Врачару, једва искамчио мало од оног кредита намењеног угроженима, а онај главоња: одакле? Нећу ваљда у Кумодражу да ноћивам кад одем у Београд због страначких послова. Много су ми они фини, чистунци...

А код Веље бања. Сви смо, бре, наши. Сви патриоте. И, што је најважније, нико ником не загледа у чанак. Ћути и ради, немој само на велико да муљаш.

Ми и Тополци смо се вазда прегањали, од старине. Ми као обреновићевци, они кобајаги карађорђевићевци, ми санћим прогресивни, они као затуцани. Млаћење празне сламе. Сада дишемо као један. Сви су чули за ону нашу заједнички акцију против Пешчаника, новине онолико писале. Онда кад смо оно ућуткали Београђане, мондијалисте и глобалисте и свакојаке издајнике српског рода. Имали смо ми још таквих активности, неке сам ја лично осмислио. Као, на пример, ову са џамијом и Расимом Љајићем. За једну ноћ, еј, бре, за само једну ноћ смо свако поштанско сандуче у нашем граду зачепили с предизборним материјалом. Било на свим телевизијама, било у новинама, на радију... Жута коалиција се ужутела начисто.

Јер шта? Ови наши локални избори само што нису. Биће ту свашта, добар стојим.

Гарант има да се промени архитектура власти. Овде сада сто посто, а иду и републички избори. Па, с тим у вези све нешто размишљам: Веља јес наш човек и Наши јес да су наши, ама брат Тома ми се чини нашији.